

seie kirja pannud, et meie põlwe rahwas pissutgi teada saaksid, mis ebbausku ennemuistine rahwas on pidanud. Kes meheks on sanud, ei põlga jo ka mitte mäletamast, mis temma lapse põlwes tundis ja teggi, ehk tema kül ei wõi sallata, waid naerdes tunnistab, et seal palju tarkust ei olle löida olnud.

Numal mees ja tark kuf.

Üks perrenaene ellas oma mehhega ni kurjaste, et ei ööl, ei ka päwal pahhanduse wahhet ei olnud. Naene kurri, ja mees rumal; naene ei leppi, mees ei mõista leppitada, waid purrelewad ja närrelewad kui koera kassi. Wimeks mees saab naese käest pekka kui palju, ei tohhi enam suudgi ammutada: kui jälle lähhab räkima, jubba naene wemmeltega lõhtumas. Mis nõu nüüd aitab? Mees nuttab, ja otsib maad paktu minna. Wärrawa pole minnes näeb ta oma kufke, ja ütleb nuttuealega: „Jumalaga jälle, kufke!“ Kuf hüab: „Kuhhu sa nüüd lähhab, perremees!“ Perremees ütleb: „Arwalä koggoni siit maalt.“ „Mis sü parrast?“ küsis kuf. „Perrenaene kurri, ei lasse enam suggugi ellada“, ütles perremees. Kuf ütleb: „Ota, mo hea perremees, ma tahhan sulle head nõuu anda ja sind wähhä õppetada. Sa ollet issi rumal, sa ei mõista mitte. Wata miino peäle! Mul on ühheksa naest — kõik kardawad mind ja tewad mis ma tahhan — kui ma kutsun neid, siis nad tullewad, kui ma kelan, siis wait jäwad kõik. Arwa, siina ei sa ühhest naest jaggu! Põra nüüd ümber ja mine taggasi miino sõna peäle ja te oma tööd. Kui ta siis kurjaks weel saab, siis kela ja sunni targaste; agga kui ta weel ei kule ja sind pekka tulleb, siis olgo sul wal-

mis assutud üks hea reht witso, ja pekka lapse wisil! Kui lööd, siis issi hüa: Miina mees, siina naene! Miina mees, siina naene! Wata kufke, wata kaana! Kumb es üllem, kuf wõi kaana? Kui sa nenda tedda hirmutanud, siis maenitse ja nomi tedda kange kõnega, ja näida, kuidas mailmas wagga abbiellorahwa kohhus on ellada. Issi ärra wihhastat kawa, waid olle pea heameleline ja lahke. Kui sul wõerad tullewad, siis armasta, auusta ja tida tedda, kui olleks ta sul iggawest hea olnud; kui sa kustgi wäljast tulled koddu, siis astu kõigeessite oma head perrenaest waatma ning ütle: „Armas perrenaene, kuidas sa nüüd õmeti ellasid ehk lähbisaid? Kas ollid ka terwe? Ma jäin kül kauaks wälja: mo aeg wibis pikkaks; ärra olle pahha selle parrast! Kui Jumal lassib ellada, siis ma parrandan kül oma aega jälle ärra.“ Siis wõtta ka, mis wäljast olled juhtunud sama, karmanist ja taskust wälja, ja anna oma leppitud perrenaesele, nenda kui kufkel se wiis kaanale anda on; kül siis siinoga ikka pea ärraleppib ning toime saab.“

Se olli nüüd kõik kufke maenitus, mis ta perremeest õppetas. Perremees teggi nenda ja sai abbi, löidis perrenaest heldet, ja enast targa ollewad.

Üks jut naisterahwa pilkamiseks. *)

Üksford olnud üks naine, kellel õige wagga mees on olnud. Tema ei olle sellega ei ial leppinud, ei ka korda sanud; tema on ikka wihhastanud ja rielnud ning oma wõlli ajanud. — Tulli kord, et tema

*) Sedda jutto on üks Waana-Karristewalla foolmeister, kes ammo jo maggama läinud, isse oma käega üleskirjutatud.